

Τό θεοποιημένο πρόσωπο τοῦ Πάπα, πρότυπο τοῦ Ναζιστικοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ!

Α «δόλφε Χίτλερ! Μόνο μέ ἐσένα εἴμαστε συνδεδεμένοι! Θέ-
λουμε αὐτή τήν ὥρα νά ἀνανεώσουμε τή δημόσια ὁμολογία
μας. Σέ αὐτή τή γῆ μόνο στόν Ἀδόλφο Χίτλερ πιστεύουμε. Πιστεύουμε,
ὅτι ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός γιά τόν λαό μας εἶναι ἡ μόνη πίστη πού χαρί-
ζει μακαριότητα. Πιστεύουμε, ὅτι στόν οὐρανό ὑπάρχει ἕνας Κύριος καί
Θεός πού μᾶς ἔχει δημιουργήσει, πού μᾶς ὁδηγεῖ, μᾶς κατευθύνει καί
φανερὰ μᾶς εὐλογεῖ. Καί πιστεύουμε, ὅτι αὐτός ὁ Κύριος καί Θεός, μᾶς
ἔχει στείλει τόν Ἀδόλφο Χίτλερ, γιά νά μετατραπεῖ ἡ Γερμανία εἰς τόν
αἰῶνα τόν ἅπαντα σέ θεμέλιο (ἐννοεῖται: τῆς νέας κοσμικῆς πραγματι-
κότητας)». Τό ἀπόσπασμα αὐτό, πού προέρχεται ἀπό μιὰ ἐκπαιδευτική
ἐπιστολή, προβάλλει ἀσφαλῶς μιὰ ἀρκετά νεφελώδη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τή
θέση τοῦ Ὅποιοι ἐν τέλει καταλαμβάνει ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ! Στό πρόσωπό
του ἐνσαρκώνεται ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, αὐτός γίνεται τό κέντρο τῆς ἱστο-
ρίας, τό μέτρο τῶν πάντων, τό ἀπόλυτο σημεῖο ἀναφορᾶς!

Ἐντί γιά τόν θεοποιημένο Πάπα τό μεσσιανικό καί θεῖο πρόσωπο τοῦ Φύρερ

«Φύρερ - ἀρχηγό, ἡγέτη, καθοδηγητή» ἀποκαλοῦσαν τόν Χίτλερ.
Καί μόνο μέ τήν ἐπιλογή αὐτοῦ τοῦ τίτλου οἱ δημαγωγοί τῶν Ναζί συνδέ-
σανε τό πρόσωπό του μέ τόν φορέα τῆς ἐλπίδας, τόν σωτήρα γιά τή Γερ-
μανία στά δύσκολα χρόνια τῆς Δημοκρατίας τῆς Βαϊμάρης, ἡ ὁποία μετά
τήν ἥττα τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου καί τήν ἐπιβολή τῆς ταπεινωτικῆς
εἰρήνης τῶν Βερσαλλιών, τό 1919, πέρασε ἀπό πολλές κρίσεις. Προοδευ-
τικά δημιουργήθηκε τρόπον τινά μιὰ θρησκευτική πίστη καί λατρεία, μέ
πρώτη καί πιό τρανή ἀπόδειξη τήν ἀντικατάσταση τῆς «Καλημέρας» μέ
τό «Heil Hitler—σωτηρία στόν Χίτλερ, δηλ. ζήτω ὁ Χίτλερ», πού θεωρή-
θηκε μετά τήν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν
τό 1933 ὡς «γερμανικός χαιρετισμός». Ἡ λέξη «σωτηρία» ὑπέθαλπε
τήν προσδοκία τῆς λύτρωσης ἀπό τό μεσσιανικό πρόσωπο τοῦ Χίτλερ,
ὁ ὁποῖος ἀναγέννησε τή Γερμανία καί ἔνωσε ὅλους τοὺς Γερμανοὺς στήν
κοινότητα ἑνός λαοῦ. Ἐκεῖνος, θυσιάζοντας τόν ἑαυτό του ὑπέρ αὐτοῦ
τοῦ μεγαλειώδους στόχου, ἀπό θέση παντοδυναμίας κατηύθυνε τήν μοί-

ρα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Ἡ παρομοίωση πού χρησιμοποιεῖται ἐδῶ, εἶναι αὐτή τῆς ἁρμονικῆς λειτουργίας ἑνός ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος φυσικά ὡς μέλη ἔχει τούς πιστούς ὀπαδούς τοῦ ναζισμοῦ καί ὡς κεφαλή ἔχει τόν Χίτλερ. Ἀμέσως κατανοεῖ ὁ προσεκτικός ἀναλυτής, ὅτι ἡ εἰκόνα ἔχει ληφθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία ὡς Σώματος μέ κεφαλή τόν Χριστό.

Ἡ λατρεία τοῦ Φύρερ διαπερνοῦσε τήν καθημερινότητα τῶν Γερμανῶν: Παντοῦ ἔβλεπες εἰκόνες τοῦ Χίτλερ, ἄκουγες ρητά καί ποιήματά του. Ὅλοι μαζί στό ραδιόφωνο παρακολουθοῦσαν τίς ὁμιλίες του σέ ἐπιχειρήσεις, σέ σχολεῖα, σέ ἐπίσημες τελετές. Κορυφαῖο γεγονός τοῦ ἔτους ἦταν ὁ ἑορτασμός τῶν «Γενεθλίων τοῦ Φύρερ» στίς 20 Ἀπριλίου, ἡμέρα, κατά τήν ὁποία γινόταν ἡ ἐπίσημη ὑποδοχή τῶν παιδιῶν στή Χιτλερική Νεολαία καί τό Συνασπισμό Γερμανίδων Κορασίδων.

Ὁ νέος περιούσιος λαός τοῦ Κυρίου: ἡ Ἀρεία φυλή

Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός τῆς Γερμανίας βασιζόταν στόν βιολογικό μῦθο τῆς ἀνωτερότητας τῆς βόρειας φυλῆς, τῆς φυλῆς τῶν Γερμανῶν. Γι' αὐτό καί κάνει λόγο γιά **Aufordnung**, τόσο, μέσω τῆς ἐξόντωσης, ὅσο καί μέσω τῆς παιδείας σέ ὅλα τά ἐπίπεδά της. Πρόκειται γιά ἕναν τεχνητό ὄρο χωρίς ἀντίστοιχη ἑλληνική λέξη. Ἐννοεῖται ἡ ἐπάνοδος στήν ἀρχικά ἰδανική κατάσταση τῆς βόρειας φυλῆς. Ἐάν μιλοῦσε κανεῖς μέ θρησκευτικούς ὄρους, θά μπορούσε νά πεῖ, ὅτι αὐτή ἡ ἰδανική ἀρχική κατάσταση ἦταν ἕνα εἶδος παραδείσου, ὅπως ἀναφέρεται καί στήν Ἁγία Γραφή ὡς ἀρχική κατάσταση τῆς ἀνθρωπότητας. Μέ τήν ἀνάμειξη τῶν φυλῶν, ἐπέρχεται στή συνέχεια ἡ ἔκπτωση ἀπό αὐτή τήν ἀρχική κατάσταση, πού θά μπορούσε νά παραλληλιστεῖ μέ τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων. Ἀκολουθεῖ ἔπειτα ἕνα ἐνδιάμεσο διάστημα μέ διάφορες διακυμάνσεις στήν Ἱστορία, ὥσπου, τελικά, ἐμφανίζεται ὁ Μεσσίας, τό πρόσωπο τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ! Ἐκεῖνος θά ἐξασφαλίσει τήν ἐπάνοδο στήν ἀρχική κατάσταση καί τήν παγκόσμια ἐπικράτησή της, πού εἶναι τό Τρίτο Ράιχ, ὁ ἔθνικοσοσιαλιστικός παράδεισος.

Τίς ρατσιστικές θεωρίες τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ τῆς Γερμανίας θεμελίωσε ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ ἤδη τό 1925 στό προγραμματικό γιά τήν πολιτική του βιβλίο «Ὁ ἀγώνας μου»¹, πού ἔφθασε στίς ἐπανεκδόσεις περὶπου στά ὀκτώ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα(!), μέ τά ἐξῆς χαρακτηριστικά λόγια: «ὁ ἰσχυρότερος ὀφείλει νά κυριαρχεῖ καί νά μὴ ἀνακατευτεῖ μέ τόν πιό ἀδύνατο, γιά νά μὴ θυσιάσει τό δικό του μεγαλεῖο. Μόνο τό γεννημένο ἀσθενές πλάσματάκι μπορεῖ νά θεωρήσει αὐτή τή θέση ὡς σκληρή. ... Διότι, ἐάν δέν κυριαρχοῦσε αὐτός ὁ νόμος, δέν θά μπορούσε νά νοηθεῖ μιά ἐξελικτική πορεία» (σ. 312). Σέ αὐτή τήν ἰδεολογική τοποθέτηση ἀποκτοῦν ἰδιαίτερο βάρος οἱ θέσεις τοῦ Δαρβίνου γιά τήν ἐξέλιξη. Ἐξέλιξη μπορεῖ νά ὑπάρχει μόνο, ὅταν σέ ἕνα συγκεκριμένο

ιστορικό περιβάλλον ὑπάρχει ὁ ἀγώνας γιὰ ἐπιβίωση. Αὐτή εἶναι ἡ βασιική προϋπόθεση τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς. Ὅταν μεταφέρει κανεῖς αὐτές τίς θέσεις στήν ἀνθρώπινη κοινωνία, τότε τό κράτος μπορεῖ νά θεωρηθεῖ σέ γενικό ἐπίπεδο ὡς ὄργανισμός, τοῦ ὁποῖου ἡ ποιότητα ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀποτελεσματικότητα τῶν ὀργάνων καί μελῶν του σέ εἰδικό ἐπίπεδο. Τί συμβαίνει ὁμως στά σύγχρονα κράτη; Διαθέτουν μηχανισμούς, μέσω τῶν ὁποίων στηρίζονται οἱ οἰκονομικά καί βιολογικά ἀδύνατοι μέ ἀποτελεσματικά, ἡ διαδικασία τῆς ἐπιλογῆς τῆς δαρβινικῆς θεωρίας νά μήν ἐξασφαλιζεται πλέον. Ἔτσι ἐπιβιώνουν κληρονομικά κατώτεροι. Αὐτή ἡ καθοδική πορεία, πού διαγιγνώσκουν οἱ θεωρητικοί τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καί στόν Γερμανικό λαό, πρέπει πάση θυσία νά ἀνατραπεῖ. Ἐπιβάλλεται νά ἐφαρμοστεῖ μιά τεχνητή ἐπιλογή, μιά ριζοσπαστική ρατσιστική ὑγιεινή, γιὰ νά ἀναδειχθεῖ ἕνας ρατσιστικά πολύτιμος ἐνιαῖος Γερμανικός λαός, δηλ. ἔπρεπε νά ἀποτραπεῖ κάθε περαιτέρω ἀνάμειξη μέ στοιχεῖα ἄλλης ράτσας καί, ἐπί πλέον, τό κατώτερο σέ ποιότητα κληρονομικό ὕλικό ἔπρεπε νά ἐξολοθρευτεῖ. Σέ βιολογικό ἐπίπεδο ἐπιβαλλόταν ἡ ἀναγκαστική στείρωση σέ ὅλες τίς περιπτώσεις, πού γινόταν ἡ διαπίστωση κατώτερου σέ ποιότητα κληρονομικοῦ ὕλικου.

Ἐνα ἄλλο ἀναφαίρετο στοιχεῖο γιὰ τήν ποιοτικά ἀνοδική πορεία τῆς κοινωνίας ἦταν ἐκεῖνο τῆς παιδείας. Μέσω ἰδίως τῆς παιδείας ἔπρεπε νά ἐμπεδωθοῦν οἱ νέες ἀξίες τῆς κοινωνίας, νά συνδυαστοῦν μέ τίς ἔννοιες τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ καί νά διαμορφωθεῖ στή συνέχεια τό νέο οἰκοδόμημα τῶν ἀξιῶν. Μία ἐνδιαφέρουσα ματιά στό ἐκπαιδευτικό ἰδανικό τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, μᾶς παρέχουν οἱ ἀναφορές τοῦ ἰδίου τοῦ Χίτλερ στό ἰδανικό αὐτό: Βάση τῆς ἐκπαίδευσης πρέπει νά ἀποτελέσει ἡ «**διατήρηση, φροντίδα καί ἐξέλιξη τῶν καλύτερων ρατσιστικῶν στοιχείων**». Αὐτή ὀφείλει νά εἶναι ἡ «**πρώτη ἀποστολή τοῦ κράτους στήν ὑπηρεσία καί γιὰ τό καλό του λαοῦ**», ὥστε οἱ «**νέοι βλαστοί**» νά ἀνατραφοῦν ὡς «**πολύτιμος κρίκος**» γιὰ τή συνέχιση τῆς ἀναπαραγωγῆς (Ὁ ἀγώνας μου, σ. 451). Σέ ἀντιδιαστολή μέ τό ἰδανικό τῆς ἐκπαίδευσης τῆς Δημοκρατίας τῆς Βαϊμάρης, ὁ Χίτλερ δέν στοχεύει σέ παροχή «**ἀπλῆς γνώσης**» ἀλλά σέ «**ἐκτροφή ἀπόλυτα ὑγιεινῶν κορμιῶν**» (σ. 452). Ἦδη οἱ λέξεις «**ἐκτροφή**», «**σφυρηλάτηση**», «**ἀνθρώπινο ὕλικό**», «**χρησιμότητα**», «**δυνατότητα ἀξιοποίησης**» φανερώνουν τή μετατόπιση τοῦ βάρους στό ἐθνικοσοσιαλιστικό κράτος ἀπό τό ἄτομο στό κοινό καλό τοῦ βασιλείου τῆς Μεγάλης Γερμανίας!

Ὁ homo germanicus

Ἐναφερόμενος στή δημοκρατία τῆς Βαϊμάρης διαπιστώνει ὁ Χίτλερ, ἐκφράζοντας γενικά τό θαυμασμό του γιὰ τόν Ἑλληνισμό καί εἰδικά γιὰ τοὺς Σπαρτιατές: «**Τό λεγόμενο σημερινό Γυμνάσιο ἐκφράζει περιφρόνηση γιὰ τό Ἑλληνικό πρότυπο. Στήν δική μας ἐκπαίδευση ξέχα-**

σαν έντελῶς, ὅτι ὁ ὑγιής νοῦς μπορεῖ μόνο νά κατοικεῖ σέ ὑγιές σῶμα» (Ὁ ἀγώνας μου, σ. 276). «Ἰδιαίτερα ἡ ἀνώτερη σχολική ἐκπαίδευση κατά κανόνα δέν παρήγαγε ἄνδρες», ἀλλά μόνο «ὑπαλλήλους, μηχανικούς, τεχνικούς, χημικούς, νομικούς, συγγραφεῖς [...] καί καθηγητές». Ἡ κυρίως «πνευματική» ἀνατροφή ἔκανε τούς Γερμανούς ἔναντι τῶν ἐχθρῶν τους «ἀνυπεράσπιστους», ἐπειδὴ ἀπουσίασε «ἡ ἀνάπτυξη τοῦ χαρακτήρα καί ἰδιαίτερα ἡ καλλιέργεια τῆς θεληματικῆς καί ἀποφασιστικῆς δύναμης». Ὅλα αὐτά ὀφείλονται στήν μεγάλη ἀνισορροπία τῆς σωματικῆς ἔναντι τῆς πνευματικῆς ἐκπαίδευσης, πού δημιούργησε ἡ Δημοκρατία τῆς Βαϊμάρης. Στόχος θά πρέπει νά εἶναι ἡ διαμόρφωση τῶν μαθητῶν σέ «ἄνδρες» πού «μαθαίνουν νά δέχονται χτυπήματα» καί σέ περίπτωση ἀνάγκης νά εἶναι σέ θέση, «μέ αἰφνιδιαστική ἀποφασιστικότητα», «ἐπιθετικό πνεῦμα» καί «θαρραλέα ἐνεργητικότητα» νά ἀντιδροῦν σέ ἀπειλές. Ἡ ἐπιστημονική μόρφωση καί καλλιέργεια διανοητικῶν ἱκανοτήτων προωθεῖ στά «Γερμανικά ἀγόρια» μόνο τή «δειλή, θλιβερή ἀναποφασιστικότητα» πού πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἀποτραπεῖ (Ὁ ἀγώνας μου, σ. 454-455).

Προβάλλονται ἐπομένως ὡς χαρακτηριστικά στοιχεῖα τῆς ἀνωτερότητας τῆς βόρειας φυλῆς τῶν Γερμανῶν ἡ δύναμη τῆς θέλησης, ἡ κριτική ἱκανότητα σέ συνδυασμό μέ μιὰ ψυχραίμη ἀντίληψη τῆς πραγματικότητας, ἡ ἀγάπη πρὸς τό ἀληθινό, ἡ κλίση πρὸς τήν ἱπποτική δικαιοσύνη. Ὅλα αὐτά τὰ χαρακτηριστικά μπορεῖ νά καλλιεργοῦνται καί νά ἐπαυξάνονται, ὥστε τελικά νά προκύψει μιὰ πραγματικά ἡρωϊκή συνείδηση, ἡρωϊσμός στό κράτος, δημιουργικότητα στίς τέχνες, στήν ἐπιστήμη καί στό καλλιτεχνικό τομέα. Μέ τίς ἰδιότητες αὐτές ζωγραφίζεται τό ἰδανικό ἑνός ἀνώτερου ἀνθρώπου, προορισμένου νά κυριαρχήσει καί νά ὑποτάξει τούς ἄλλους κατώτερους εὐρωπαϊκούς λαούς καί ἰδίως ἄλλες κατώτερες ράτσες. Αὐτές οἱ θέσεις προφανῶς ἀποτελοῦσαν βάλσαμο γιά τή ντροπή τῆς ἥττας στόν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἐμφύχωναν τούς Γερμανούς νά ἀγωνιστοῦν γιά ἕνα μεγαλειώδες πολιτικό μέλλον, πού ἐκφραζόταν μέ τόν ἐθνικό ὕμνο τῆς ἐποχῆς: «Γερμανία, Γερμανία, πάνω ἀπό ὅλα, πάνω ἀπό ὅλα στόν κόσμο...»!

Στόχος τῆς ναζιστικῆς παιδείας καί ἀνατροφῆς ἦταν προφανῶς ἡ ἐκτροφή στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι λόγω τῆς μονομεροῦς παιδείας τους δέν θά ἦταν σέ θέση νά ἀσκοῦν κριτική στό σύστημα καί θά ἦταν καλά ἐκτελεστικά ὄργανα. Ἀσφαλῶς «ἐπιστημονικά λιγότερο» μορφωμένοι ἄνθρωποι, ἀλλά «σωματικά ὑγιεῖς» καί «γεμάτοι μέ δυναμική ἀποφασιστικότητα καί δυνατή θέληση θά ἦταν γιά τήν κοινότητα τοῦ λαοῦ πολυτιμότεροι» ἀπ' ὅτι «πνευματώδεις ἐξασθενημένοι» (Ὁ ἀγώνας μου, σ. 452). Πολύ συμπυκνωμένα ἀναδεικνύει ὁ Χίτλερ αὐτό τό ἰδανικό γιά τόν homo germanicus τό 1935 μπροστά σέ 50.000 ἀγόρια τῆς χιτλερικῆς νεολαίας στό τεράστιο στάδιο τῆς Νυρεμβέργης, πού παρακολοῦθοῦσαν μέ κομμένη τήν ἀνάσα τόν μοναδικό ἡγέτη τους. Ἐναντι τῆς μαλθακότητας

τῆς νεολαίας στή Δημοκρατία τῆς Βαϊμάρης ἀνύψωσε ἐκεῖνος τό ἰδανικό τοῦ νέου Γερμανοῦ ἀνθρώπου, πού φάνηκε ἤδη ὀπτικά στήν παράταξη αὐτῶν τῶν νέων στό στάδιο μέ ἀπόλυτη πειθαρχία: «εὐκίνητος, ὅπως τά κυνηγητικά σκυλιά, ἀνθεκτικός, ὅπως τό δέρμα καί σκληρός, ὅπως τό ἀτσάλι», καί μάλιστα ὄχι ὀποιοδήποτε ἀτσάλι, ἀλλά τό ἀτσάλι τῆς ἐταιρείας **Κρούπ**, ἡ ὁποία ἔφτιαχνε τά γερμανικά ἄρματα μάχης! Μόλις 4 χρόνια ἀργότερα, τό 1939 ἡ χιτλερική νεολαία ἀριθμοῦσε περίπου 8 ἑκατομμύρια ἀγόρια. Ἀπό 10 ἐτῶν καί ἄνω, ντυμένα μέ τίς στολές τους, στίς αὐλές τῶν σχολείων ἔκαναν βηματισμό καί συμμετεῖχαν σέ ἀσκήσεις σκοποβολῆς. Πανέτοιμα νά σκοτώνουν καί νά θυσιάζονται γιά τόν μοναδικό ἡγέτη καί Θεό τους. Κατασκευάζονταν κυριολεκτικά ἐνθουσιώδεις καί φανατικοί πολεμιστές γιά νά ἐπιβάλουν τήν παγκόσμια κυριαρχία τῶν Γερμανῶν.

Ὁ Ναζισμός ἦταν ἀδιανόητος χωρίς “Ἱερό” Πόλεμο!

Εἶναι προφανές, ὅτι αὐτές οἱ θεωρίες γιά τή ρατσιστική ὑπεροχή καί τά ἰδιαίτερα γνωρίσματα τοῦ νέου Γερμανοῦ ἀνθρώπου δέν μποροῦσαν νά στηριχθοῦν ἐπιστημονικά. Γι’ αὐτό ὁ ναζισμός βρῆκε ἄλλη μέθοδο στήριξης, τήν ἐνδυσή τους μέ θρησκευτικό κῦρος, μέ τό κῦρος τῆς πίστεως. «Τήν πίστη, σημειώνει ὁ Χίτλερ, εἶναι πιό δύσκολο νά τήν κλονίσῃς ἀπ’ ὅτι τή γνώση», καί ἀναφερόμενος προφανῶς στήν τυφλή πίστη, ὑπογραμμίζει: «Ἡ κινητήρια δύναμη γιά τίς τεραστίων διαστάσεων ἀλλαγές σέ αὐτόν τόν κόσμο ἀνέκαθεν βρισκόταν ὄχι τόσο σέ ἐπιστημονικές γνώσεις πού ἔγιναν κτῆμα τῆς μάζας, ὅσο σέ ἕνα φανατισμό πού τήν ἐνέπνεε καί μερικές φορές σέ μιά ὑστερία πού τήν ὠθοῦσε μπροστά» (Ὁ ἀγώνας μου, σ. 371). Αὐτή ἡ τυφλή πίστη, τήν ὁποία ἐντόπισε ὡς ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό στοιχεῖο τῆς Δυτικῆς χριστιανικῆς κουλτούρας, ἀπαιτοῦσε φυσικά τά δόγματά της. Ἀλλά αὐτά, μέσα σέ μιά θρησκεία, πού ἦταν πολιτική καί καθαρά ἐνδοκοσμική, δέν μποροῦσαν νά στηριχθοῦν σέ Θεῖα Ἀποκάλυψη. Γιά νά μπορέσουν, ὅμως, νά βροῦν ἀπήχηση στόν λαό, οἱ Ναζί ἐπέλεξαν ἕνα σχῆμα καί ὄρους, πού εἶχαν πολλές ὁμοιότητες μέ τή χριστιανική παράδοση τῆς Δύσης. Ἐπειτα, γιά νά στερεωθοῦν αὐτές οἱ «θρησκευτικές» πεποιθήσεις καί τά δόγματα γιά τήν ἀνωτερότητα τῶν Γερμανῶν καί τόν προορισμό τους γιά παγκόσμια κυριαρχία, ἔπρεπε νά ἐπιβεβαιώνονται ἀπό τίς Ἱστορικές ἐξελίξεις. Μέ ἄλλα λόγια, τό ξέσπασμα τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἦταν ἀναφαίρετο στοιχεῖο αὐτῆς τῆς θρησκείας, ἀπαραίτητο γιά τήν ἐπαλήθευσή της. Ἄρα καί αὐτός ὁ πόλεμος ἐξ’ ἀρχῆς ἔφερε τόν χαρακτήρα Ἱεροῦ Πολέμου, ὁ ὁποῖος στή Δυτική χριστιανική κουλτούρα γνωρίζει τή βαθύτατη θεμελίωσή του στό θεοποιημένο πρόσωπο τοῦ Πάπα. Στόν Ἐθνικοσοσιαλισμό τῆς Γερμανίας τά πάντα αὐτῆς τῆς ναζιστικῆς θρησκείας, κυρίως τό μεσσιανικό πρόσωπο τοῦ Χίτλερ, ὁ Θεός καί Κύριος τοῦ Τρίτου Ράιχ, ἀλλά φυσικά καί ὅλες οἱ

ἀξίες, τό ἰδανικό του ἀνθρώπου καί ἡ ρατσιστική ὑπεροχή τῆς Γερμανίας, ἦταν ἀπόλυτα ἐξαρτημένα ἀπό τήν ἐπιτυχῆ ἔκβαση αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Πολέμου, ἀπό τήν παγκόσμια κυριάρχηση τῶν Γερμανῶν.

Ἡ Ἱερά Ἐξέταση τοῦ Τρίτου Ράιχ

Ἐκτός ἀπό τή διεξαγωγή τοῦ ἱεροῦ πολέμου στό πεδίο τῶν μαχῶν, ὅπου θά ἀποδεικνυόταν ἡ ὑπεροχή τῆς Γερμανικῆς φυλῆς μέ κεφαλή της τόν Φύρερ, ὑπῆρξε καί μιᾶ ἐσωτερική διάσταση τοῦ ἱεροῦ πολέμου. Αὐτή εἶχε νά κάνει μέ τήν κάθε μορφή ἀντίστασης στή νέα σωτήρια πραγματικότητα τοῦ κόσμου, στήν ἀληθινή κοσμοθεωρία καί στόν ἀληθινό τρόπο ζωῆς πού ἐγκαινίασε ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός. Ὅσοι ἀκολουθοῦσαν τό μεσσιανικό πρόσωπο τοῦ Χίτλερ, ἦσαν οἱ ἀληθινοί πιστοί. Μέ αὐτούς τούς πιστούς ἀποτελοῦσε μιᾶ ἀδιάσπαστη ἐνότητα καί πολιτιστική ταυτότητα. Ὅσοι, ὠστόσο, ἐναντιώνονταν στήν ἐνότητα αὐτή ἦσαν οἱ αἵρετικοί, πού σύμφωνα μέ τή δοκιμασμένη Δυτική «χριστιανική» παράδοση ἔπρεπε νά ἐξολοθρευτοῦν. Καί αὐτή ἡ ἐξολόθρευση ἦταν ἔργο ἱερό, ἦταν ἀποστολή ἱερή! Μέ ποιό μέσο, ὅμως, θά γινόταν; Πρότυπο ἐδῶ γιά τούς Ναζί ἦταν ἡ Ἱερά Ἐξέταση, ἡ ὁποία ἀπό τόν 13ο αἰῶνα καί ἔπειτα ἀποδείχθηκε πολύτιμη γιά τήν ἐξαφάνιση ὄλων τῶν αἵρετικῶν, πού ἀμφισβητοῦσαν καί ἀπέρριπταν ἀνοιχτά τά χριστιανικά δόγματα. Χαρακτηριστικά ταυτίζει ὁ Χίτλερ τήν ἐμφάνιση τοῦ χριστιανισμοῦ μέ τόν «πρῶτο πνευματικό τρόμο». Ὁ «ἐξαναγκασμός» καί ὁ «τρόμος» εἶναι τά δύο μέσα, μέ τά ὁποία ἐπιβλήθηκε στόν ἀρχαῖο κόσμο. Καί ἔκτοτε μόνο μέσω τῆς δημιουργίας ἄλλου ἐξαναγκασμοῦ καί ἄλλου τρόμου μπορεῖ νά νικηθεῖ ὁ προηγούμενος, ὥσπου τελικά νά δομηθεῖ μιᾶ νέα κατάσταση. Ἄρα ἡ χρήση τοῦ τρόμου γιά τίς ἀλλαγές, στίς ὁποῖες ἐκεῖνος ἀποσκοποῦσε, δικαιολογοῦντο ἀπόλυτα ἀπό τό χριστιανικό προηγούμενο. Ἡ νέα Ἱστορική πραγματικότητα τῆς εὐδαιμονίας τοῦ δικοῦ του παραδείσου, πού θά ἔφερε ἡ δική του κοσμοθεωρία, μποροῦσε νά κατορθωθεῖ μόνο μέ τήν ἀνατροπή τῆς προηγούμενης, μέσω τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καί τοῦ τρόμου. Καί αὐτή ἡ ἀνατροπή ἀπαιτοῦσε «ἀποφασισμένους ἀγωνιστές», τούς ὁποίους θά δημιουργοῦσε ἡ νέα παιδεία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ὅπως καί τίς «δομές μιᾶς ἰσχυροπόλεμης ὀργάνωσης». Χαρακτηριστικά σημειώνει, ἔχοντας στό νοῦ του προφανῶς τό νέο κοσμοεἶδωλο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ: «τό πρόγραμμα μιᾶς κοσμοθεωρίας» σημαίνει «τήν κήρυξη πολέμου ἐναντία στήν ὑπάρχουσα τάξη, ἐναντία στίς ὑπάρχουσες συνθήκες, γενικά ἐναντία στήν ὑπάρχουσα κοσμοαντίληψη». (Ὁ ἀγώνας μου, σ. 506-508). Τῆ θέση καί τό ἔργο τῶν ἱεροεξεταστῶν τοῦ Παπισμοῦ ἀνέλαβε στό πλαίσιο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ τῆς Γερμανίας ἡ Γκεστάπο μέ τίς ἀνακρίσεις της, τίς ἐκτελέσεις ἢ τούς ἐγκλεισμούς στά στρατόπεδα συγκεντρώσεων, τήν ἀναγκαστική ἐργασία καί τήν λιμοκτονία μέχρι θανάτου.

Κομμουνιστές καί Ἑβραῖοι: Οἱ ἐξ ὀρισμοῦ ἐχθροί του Ναζισμοῦ

Οἱ ἐξ ὀρισμοῦ ἐχθροί τῆς ναζιστικῆς ἰδεολογίας ἦσαν οἱ Κομμουνιστές καί ἰδιαίτερα οἱ Ἑβραῖοι. Γιατί ὅμως ἡ τόση μεγάλη δαιμονοποίηση τῶν Κομμουνιστῶν καί ἰδίως τῶν Ἑβραίων; Για τούς Κομμουνιστές ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Πρόκειται γιά ἕνα σύστημα ἐπίσης σοσιαλιστικό, βασισμένο ὅμως σέ ἄλλο θεμέλιο, σέ φανταστικά κοινωνικά στοιχεῖα. Καί κυρίως εἶχε ἄλλο προφήτη καί ἄλλα μεσσιανικά πρόσωπα. Δίπλα ὅμως στή θεία μορφή τοῦ Χίτλερ, ἐνωμένη ὀργανικά μέ τό σῶμα του, τόν γερμανικό λαό, δέν μπορούσε νά σταθεῖ τίποτε ἄλλο. Πῶς μπορούσε διαφορετικά νά ἐξηγηθεῖ καί νά γίνει ἀποδεκτή ἡ δική του μοναδική ἀποστολή στήν ἱστορία; Αὐτό, βέβαια, δέν ἀπέκλειε τή συνεργασία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ τῆς Γερμανίας μέ τόν Κομμουνισμό στή πρώτη φάση τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τή διηγείται μέ θαυμάσιο τρόπο τό ἐξαιρετικό ντοκιμαντέρ «**Soviet Story**» τοῦ Λιθουανοῦ δημιουργοῦ Ἔντβινς Σνόρ, τό ὁποῖο προβλήθηκε ἀπό τήν ΕΡΤ τό 2010 μέ Ἑλληνική ἀφήγηση. Ἀναδεικνύει ἐπίσης τόν ἐντυπωσιακό παραλληλισμό τῶν δύο αὐτῶν ἀκραίων ἰδεολογιῶν τοῦ 20οῦ αἰώνα.

Γιά τούς Ἑβραίους ἡ ἐξήγηση βρίσκεται κυρίως σέ ἕναν βαθύτατο φόβο τοῦ Χίτλερ, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε στόν παγκοσμίως διεσπαρμένο ἰουδαϊκό πληθυσμό μιά ξεχωριστή ράτσα, πού μέσω μιᾶς πολιτιστικῆς ἀπομόνωσης εἶχε φθάσει σέ ἐπικίνδυνο βαθμό ρατσιστικῆς καθαρότητος. Γι' αὐτό ἀποτελοῦσε κίνδυνο γιά τό Γερμανικό ρατσιστικά θεμελιωμένο ἰδανικό του Ἀρείου. Προέβαλλε τόν Ἑβραῖο ὡς παράσιτο, ἀρνητικά τοποθετημένο πρὸς τήν ἐργασία καί μέ τήν νοοτροπία τοῦ ἐμπόρου. Ὅπου διεῖσδυε στούς λαούς, ὅπου ζοῦσε, δημιουργοῦσε ἕνα «ἰουδαϊκό κράτος ἐν κράτει», καμουφλάροντάς το ὡς θρησκευτική κοινότητα. Ὅπου ἐμφανίζόταν πέθαινε ἀργά ἢ γρήγορα ὁ λαός, πού τόν φιλοξενοῦσε. Ἰδίως μέ τίς διεθνεῖς πολιτικές συνδέσεις ἔβλεπε τούς Ἑβραίους ὡς ἀπειλή γιά τίς Γερμανικές βλέψεις παγκόσμιας κυριαρχίας. Καμουφλαρισμένοι ὡς θρησκευτική κοινότητα ἀλλά μέ ταυτόχρονη πολιτική δράση, οἱ Ἑβραῖοι ἀποτελοῦσαν ἕναν ἀπόλυτο κίνδυνο, ὁ ὁποῖος μόνο μέ ὀλοκληρωτικά μέσα μπορούσε νά ἀντιμετωπιστεῖ. Τήν ἐξόντωσή τους θεωροῦσε τρόπον τινά ὡς θεία ἀποστολή!

Λέων Μπράνγκ

Δρ. Θεολογίας

Ὑποσημείωση:

1. Τό ἔργο ἐκδόθηκε σέ δύο τόμους, ὁ πρῶτος τό 1925 καί ὁ δεῦτερος τό 1926. Ὁ πρῶτος περιέχει κυρίως αὐτοβιογραφικά στοιχεῖα τοῦ Χίτλερ καί ὁ δεῦτερος εἶναι ἕνα προγραμματικό κείμενο γιά τήν πολιτική πού θά ἀκλουθοῦσε. Οἱ παραπομπές ἐδῶ γίνονται στή ἔκδοση τοῦ 1943 τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Eher: Adolf Hitler, Mein Kampf. Zwei Bande in einem Band, ungekurzte Ausgabe.